

เรื่องสั้น ชวนคิด

เรื่องสั้นดีๆให้ข้อคิด
เพื่อประโยชน์ในการดำเนินชีวิต

เล่มที่ 1

“เรื่องสั้น ขวนคิด” เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้น ซึ่งรวบรวมมาจากหลายแหล่ง เช่น จากอินเทอร์เน็ต จากหนังสือ และจากอีเมลที่เพื่อนๆ ส่งมาให้

หวังว่าจะมีเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ให้ข้อคิดและเป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิตสำหรับผู้่าน

และขอพระเจ้าอวยพระพรให้กับเจ้าของต้นฉบับเรื่องสั้นเหล่านี้ทุก ๆ คน

ด้วยความรักในพระคริสต์

มิถุนายน 2012

www.facebook.com/churchofchristonline

1) เด็กหญิงกับเทียนไข	1
2) อย่าใช้อย่างลบ	2
3) ความรัก ความมั่นคง ความสำเร็จ	4
4) ข้อคิดจากหญิงชรา	6
5) ขนมหูกี้ 1 ห่อ	8
6) เด็กชายกับลูกหมา	11
7) น้องชายของฉัน	13
8) กุหลาบแดงชื่อนั้น	22
9) ที่ร้านขายช้างแกง	24
10) เขียนไว้บนผืนทราย	29
11) นาฬิกาเรือนงาม	31
12) ยางลบบนดินสอ	34
13) อุปสรรคที่ขวางทาง	36
14) ฉันชื่อ “โอกาส”	37
15) เวลาของใครถูก	39
16) ถ้าพวกเขายังอยู่ในรถคันนั้น	40
17) ไม่ถูกใจทุกคน	41

1) เด็กหญิงกับเทียนไข

หญิงโสดคนหนึ่งย้ายบ้านใหม่ พบว่าข้างบ้านเป็นครอบครัวยากจน ประกอบด้วยแม่หม้ายและลูกอีกสองคน

อยู่มาคืนหนึ่ง ไฟฟ้าเกิดดับ หญิงคนนั้นจึงจุดเทียนไข สักพักมีคนมาเคาะประตู

เป็นเด็กข้างบ้านนั่นเอง เด็กถามอย่างตื่นเต้นว่า “คุณน้าในบ้านมีเทียนไขไหมคะ?”

หญิงโสดคิดในใจว่า “บ้านเขาจนถึงขนาดไม่มีเทียนไขรี ข้างหัวมันเถิด

เดียวได้คืบจะเอาศอก”

หญิงโสดจึงตอบเด็ก แบบมะนาวไม่มีน้ำว่า “ไม่มี”

ขณะที่หญิงโสดเตรียมจะปิดประตูส่งแขก ก็มองเห็นเด็กหน้าดาอี้ม

เด็กพูดว่า “นึกแล้วว่าไม่มี” พอพูดจบ เด็กก็ควักเทียนไข 2 เล่มออกจากอกเสื้อ และพูดกับหญิงโสดว่า “แม่ของหนูเป็นห่วงว่าคุณน้าอยู่คนเดียวคงไม่มีเทียนไข จึงเอามาให้คุณน้า 2 เล่มค่ะ”

ทันใดนั้นเอง หญิงโสดรู้สึกสะเทือนใจจนน้ำตาคลอ กอดเด็กไว้นั่น

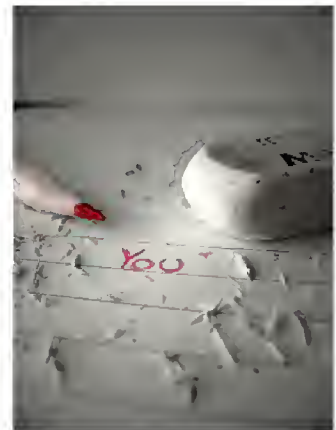
2) อย่าใช้อย่างลบ

สมัยเด็ก ๆ ครูสอนศิลปะท่านหนึ่งสอนฉันเสมอว่า เวลาเราใช้ดินสอวาดภาพ เราห้ามใช้อย่างลบ

ตอนนั้น ฉันไม่เข้าใจจุดประสงค์ของครูสักเท่าไร รู้เพียงแต่ว่าเวลาฉันวาดภาพแล้วเส้นมันบิดเบี้ยว ฉันก็อยากแก้ไขมันตรง สวย แต่ทุกครั้งที่ฉันหยิบยางลบขึ้นมาเพื่อจะลบภาพนั้น ครูของฉันก็จะเตือนถึงกติกานั้นเสมอ

สุดท้ายฉันจึงเลือกใช้วิธีต่อเติมภาพ ๆ นั้นไปตามจินตนาการเช่นถ้าฉันตั้งใจวาดรูปหน้าคน แต่ฉันเผลอวาดดวงตากกลมโตเกินไป ฉันก็จะใช้วิธีเปลี่ยนตากกลม ๆ นั้นเป็นแว่นตาแทน

แม้ตอนนั้นฉันจะไม่เข้าใจว่า ทำไมฉันจึงไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้อย่างลบ และแม้ฉันจะไม่เคยคิดว่ารูปหน้าคนใส่แว่นตามาก่อน แต่ฉันก็ได้รู้รูปหน้าคนตามที่ต้องการ แถมยังภูมิใจว่า ฉันสามารถวาดภาพ ๆ นั้นด้วยความมั่นใจ และไม่ต้องใช้อย่างลบลบภาพเลยสักครั้ง

เวลาผ่านไป ฉันโตขึ้น ฉันเรียนรู้ว่า สิ่งที่ครูสอนวันนั้น แท้จริงแล้วมันปลูกฝังนิสัยหนึ่งให้กับฉัน นั่นคือ การเข้าใจธรรมชาติของความ

ผิดพลาด ความผิดพลาดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของคนทุกคน และในชีวิตหนึ่งก็มีหลายครั้งที่ฉันได้พบมันโดยไม่ตั้งใจ สิ่งหนึ่ง ที่ทำให้ฉันยอมรับความผิดพลาดเหล่านั้น และรวบรวมสติเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ ก็คือการที่ฉันเข้าใจว่า ธรรมชาติของความผิดพลาด ก็คือการที่มันเกิดขึ้นแล้ว จะคงอยู่อย่างถาวร

ฉันไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ยางลบ เพื่อลบความผิดพลาด แต่ฉันจำเป็นต้องใช้สมองต่อเติมแก้ไขภาพวาดของฉันให้สมบูรณ์ด้วยตัวเอง ดังนั้นถ้าความผิดพลาดมันเกิดขึ้นกับเราแล้ว การที่เราจะมานั่งร้องไห้ร้องไห้ อ้อนวอนขอแหกกฏเพื่อใช้ยางลบกลับไปลบแก้ไขมันนั้นย่อมเป็นไปได้ สิ่งเดียวที่จะทำได้ ก็คือรู้จักพลิกแพลงแก้ไขสิ่งเหล่านั้นด้วยสติ และวาดภาพของตัวเองต่อไปด้วยความระแวดระวังมากขึ้น

ทุกคนมีดินสอหนึ่งแท่งเพื่อจะวาดภาพชีวิตของเราให้สวยงาม แต่เราไม่มียางลบสักก้อนที่จะเอาไปลบสิ่งที่เราทำผิดพลาดมาแล้วได้

ดังนั้นเราต้องตั้งใจ และมีสติทุกครั้งที่เราลากเส้น และถึงแม้ภาพที่เราวาดจะออกมาไม่เหมือนกับภาพที่เราฝันไว้สักเท่าไร แต่มันก็มาจากมือของเรา เราควรจะมีใจกับมันได้เสมอ ไม่ต้องกลัวห้รอก แม้จะรู้ว่าสักวันหนึ่ง เราอาจลากเส้นบิดเบี้ยวไปบ้าง เพราะถึงอย่างไรฉันเชื่อว่า ถ้าสมองและหัวใจของเราทำงานอย่างเต็มที่ ภาพชีวิตของเราถึงงดงามได้ โดยไม่ต้องใช้ยางลบ

3) ความรัก ความมั่นคง ความสำเร็จ

ผู้หญิงคนหนึ่งออกมาจากบ้านของเธอ และได้เห็นชายชราที่มีเคราสีขาว 3 คน นั่งอยู่ที่สนามหญ้าหน้าบ้านของเธอ เธอไม่รู้ว่าพวกเขาเป็นใคร เธอพูดกับเขาว่า

“ฉันไม่คิดว่าฉันรู้จักพวกคุณ แต่ท่าทางคุณต้องหิวแน่เลย โปรดเข้ามาในบ้านและทานอะไรซักหน่อยเถอะ”

“สามีของเธออยู่ในบ้านไหม” พวกเขาถาม

“ไม่” เธอตอบ “เขาออกไปข้างนอก”

“ถ้าอย่างนั้น พวกเราก็คงไปข้างในไม่ได้ดอก” พวกเขาตอบ

ในตอนเย็น เมื่อสามีเธอกับมาบ้าน เธอเล่าให้เขาฟังว่าเกิดอะไรขึ้น

“ไปบอกพวกเขาสิ ฉันกลับมามากแล้ว และเชิญเข้ามาในบ้านเถิด”

เธอก็ออกไปและเชิญพวกชายชรานั้นให้เข้ามาในบ้าน

“เราเข้าไปในบ้านพร้อมกันไม่ได้หรอก” พวกเขาตอบ

“ทำไมล่ะ” เธอถาม

ชายชราคนหนึ่งอธิบายว่า “เราซื้อ ความมั่งคั่ง”

เขาพูดและชี้ไปยังเพื่อนของเขา และชี้ไปยังอีกคนหนึ่งว่า

“เขาซื้อ ความสำเร็จ และฉันซื้อ ความรัก”

เขากล่าวต่อไปว่า

“บัดนี้ จงเข้าไปข้างในและปรึกษากับสามีของเธอว่า คนไหนในพวกเราที่คุณต้องการจะให้เข้าไปในบ้านของคุณ”

เธอกลับเข้ามาข้างในและบอกกับสามีของเธอ สามีของเธอรู้สึกดีใจมาก

“วิเศษจริง ๆ” เขากล่าว

“เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจะเชิญ ความมั่งคั่ง เมื่อเขาอยู่กับเรา บ้านของเราจะเต็มไปด้วยความมั่งคั่ง”

ฝ่ายภรรยาไม่เห็นด้วย

“ที่รัก ทำไมเราไม่เชิญ ความสำเร็จ ละ”

ขณะนั้นลูกสาวได้ยืนทั้งสองกำลังปรึกษา จากมุมหนึ่งของบ้าน เธอก็เข้ามาและแนะนำว่า

“จะไม่ดีกว่าหรือ ถ้าเราเลือก ความรัก บ้านของเราจะเต็มไปด้วยความรักไหม”

“เราฟังสิ่งที่ลูกสาวแนะนำเถอะ” สามีกล่าวกับภรรยา

“ออกไปข้างนอกและเชิญความรัก เข้ามาเป็นแขกของเราเถอะ”

ภรรยาออกไปและถามชายชราทั้ง 3 ว่า

“ใครคือความรัก โปรดเข้ามา และเป็นแขกของเราเถอะ”

ความรักลุกขึ้นและเดินไปยังบ้าน ชายชราอีก 2 คนก็ลุกขึ้นและตามเขาไป ด้วยความประหลาดใจ ภรรยาถาม ความมั่งคั่ง และความสำเร็จว่า

“ฉันเชิญเพียงความรัก ทำไมคุณถึงเข้ามาด้วยล่ะ”

ชายชราตอบพร้อมกันว่า

“ถ้าคุณเชิญ ความมั่งคั่ง หรือความสำเร็จคนใดคนหนึ่ง อีกสองคนก็จะอยู่ข้างนอก แต่เมื่อคุณเชิญความรัก ที่ใดที่เขาไป เราจะไปกับเขา **ที่ใดมีความรัก ที่นั่นก็จะมี ความมั่งคั่งและความสำเร็จ**”

4) ข้อคิดจากหญิงชรา

ในตอนกลางดึก มีหญิงชราคนหนึ่งกำลังค้นหาอะไรอยู่สักอย่างรอบๆเสาไฟฟ้าข้างถนน

สักครู่หนึ่งมีหนุ่มสาวกลุ่มหนึ่งเดินผ่านมา เห็นหญิงชราผู้นั้นกำลัง
คลำหาอะไรอยู่ เลยถามขึ้นว่า “ยาย...ยาย ยายกำลังหาอะไรอยู่?”

หญิงชราผู้นั้นตอบว่า “ยายกำลังหาเข็มเย็บผ้าอยู่ ยายทำตกหายไป

ช่วยยายหาหน่อยสิ”

พวกหนุ่มสาวกลุ่มนั้นจึงช่วยกันหา
ทั่วไปหมด แต่ก็หาไม่เจอ

ในที่สุดพวกเขาก็สงสัยจึงถามยาย
“ยาย...ยาย...ยายทำเข็มเย็บผ้าหล่น
หายไปที่ไหน”

ยาย ตอบว่า “ยายกำลังเย็บผ้าอยู่ใน
ห้องยาย แล้วก็ทำเข็มเย็บผ้าหล่นหายไป แต่ห้องยายมันมืด ยาย
มองไม่ค่อยเห็น ยายก็เลยออกมาที่ถนนเพราะมีแสงสว่างจากไฟฟ้า”

เมื่อพวกหนุ่มสาวกลุ่มนั้นได้ยินเช่นนั้นก็เลยหัวเราะแล้วเดินหนีไป

เมื่อเราทำของหาย เราก็ต้องไปหาในที่ ๆ เราทำหาย มันจะมี
ประโยชน์อะไรที่จะไปหาที่อื่น เช่นเดียวกัน เมื่อเราแสวงหา
ความสุข เราก็ต้องหาในจุดที่เราได้สูญเสียความสุข

ความสุขของเราได้สูญหายไปจากตรงไหน? ... คำตอบก็คือ เราได้
ทำหายไปจากใจของเรา ได้สูญเสียความสุขจากตัวเรา จากใจเรา
ดังนั้น **เราก็ต้องแสวงหาความสุขที่จุดนั้น คือ ในตัวเรา**

5) ขนมหูกี้ 1 ห่อ

ที่สนามบินนานาชาติระดับโลก มีนักธุรกิจหญิงแต่งตัวดี จำเป็นต้อง
รอเวลาถึง 3 ชั่วโมง ในการเปลี่ยนเครื่องบินเพื่อไปจุดหมาย
ปลายทาง เธอจึงตัดสินใจเดินไปซื้อหนังสือ 1 เล่ม และคุกกี้ 1 ห่อ
และเตรียมหาที่นั่งอ่านหนังสือและกินเพื่อรอเวลาไปพลาง ๆ เธอ
มองหาที่นั่ง และก็พบที่นั่งซึ่งว่างอยู่

เมื่อเธอนั่งลงก็เตรียมหนังสือและคุกกี้ เพื่ออ่านและกินไปพลาง ๆ
เธอสังเกตเห็นว่าข้าง ๆ เธอมีชายหนุ่ม ซึ่งนั่งเหยียดกายอย่างไม่
สนใจว่าจะมีใครนั่งอยู่ข้าง ๆ เขาหรือไม่

สักครูหนึ่ง ขณะที่เธออ่านหนังสือ ชายหนุ่มก็หยิบขนมคุกกี้ ออก
จากถุงซึ่งวางอยู่ระหว่างคนทั้งสอง แล้วกินมันอย่างละชิ้น เธอมอง
ด้วยความโกรธ...!! แต่ไม่ต้องการทำเรื่องวุ่นวาย เธอจึงทำเป็นไม่
สนใจ

เธอเริ่มรู้สึกเบื่อที่จะอ่านหนังสือและเฝ้ามองนาฬิกา

ในขณะที่ชายหนุ่มซึ่งเป็นผู้ขโมย
ไร้ยางอาย...กำลังกินคุกกี้ที่ละชิ้น
...ทีละชิ้น

เธอเริ่มโมโหและคิดในใจว่า

“ถ้าฉันไม่ใช่ผู้ดีมีการศึกษาแล้วละ
ก็ ฉันจะชกหน้าเจ้าหมอนี้ให้
แหลกไปเลย”

ทุกครั้งที่เธอหยิบกิน 1 ชิ้น ชายหนุ่มก็หยิบมันกิน 1 ชิ้น ทั้งสองส่ง
สายตามองกัน...เมื่อคุกกี้เหลือเพียงชิ้นสุดท้าย เธอหยุดและอยากรู้
ว่าชายหนุ่มจะอย่างไร

ชายหนุ่มค่อย ๆ หยิบคุกกี้ชิ้นสุดท้ายแล้วหักออกเป็น 2 ชิ้น

ส่งให้เธอครึ่งชิ้นและกินเองครึ่งชิ้น

เธอรับจากชายหนุ่มอย่างรวดเร็วและคิดในใจว่า

“เขาช่างเป็นคนไร้มารยาทสุด ๆ ช่างไร้การศึกษา ไม่มีแม้แต่พูด
ขอบคุณสักคำ”

เธอลุกขึ้นหยิบข้าวของทั้งหมดแล้วย้ายไปนั่งที่อื่น ไม่แม้แต่เหลียว
หลังกลับมาองหวัชขโมยผู้ไร้มารยาทซึ่งยังนั่งอยู่ที่เดิม หลังจากหา
ที่นั่งใหม่ได้แล้ว เธอก็หยิบหนังสือที่อ่านค้างอยู่ขึ้นมาอีกครั้ง

ในขณะที่หยิบหนังสือจากกระเป๋า ก็พบว่ามีขนมคุกกี 1 ห่อ เธอ
ตกใจมาก ถ้าคุกกี้ของฉันทันทีอยู่ที่นี่ ก็แปลว่า..... คุกกี้ห่อนั้นเป็น
ของชายหนุ่มที่แบ่งให้เธอกิน

เธอลุกขึ้นทันที แล้ววิ่งไปยังที่นั่ง
ของชายหนุ่ม คงเหลือแต่ที่นั่งว่าง
เปล่า มันหายไปเสียแล้วที่จะได้ขอ
โทษชายหนุ่มคนนั้น

เธอรู้สึกเจ็บปวดหัวใจ เธอั่นเองที่ไร้มารยาท เป็นห่วยโหมยที่ไร้
การศึกษาตัวจริง

**มีกี่ครั้งในชีวิตของคนเรา ที่ค้นพบในภายหลังว่า สิ่งที่เกิดขึ้น
นั้นมันไม่ใช่เรื่องจริง มันเป็นการเข้าใจผิด**

มีกี่ครั้งในชีวิตที่เราขาดความไว้วางใจผู้อื่น และทำให้เราตัดสิน
ผู้อื่นจากความคิดเย่อหยิ่งของเราเอง ซึ่งห่างไกลจากความเป็นจริง
มากมาย

นี่แหละที่ทำให้เราต้องคิดซ้ำแล้วซ้ำอีกก่อนตัดสินผู้อื่น หลาย ๆ สิ่ง
ไม่ได้เป็นอย่างที่เห็น ควรมองผู้อื่นในแง่ดี แล้วคอยสงสัยตัวเองว่า

**“เรามองโลกในแง่ดีพอแล้วหรือยัง? และเราเคยแบ่งปันอะไร
แก่คนอื่นบ้างหรือไม่”**

6) เด็กชายกับลูกหมา

เด็กชายคนหนึ่ง เดินเข้าไปที่ร้านขายลูกหมา เขามองดูลูกหมาที่อยู่ในกรง แล้วก็พิจารณาว่า อยากได้หมาตัวไหนดี

เจ้าของร้านเดินออกมาถามเด็กชายว่า “อยากได้ตัวไหน”

เด็กชายจึงถามว่า “ลูกหมาตัวละเท่าไรครับ”

เจ้าของร้านตอบว่า “ตัวละ 50 เหรียญ”

เด็กชายแบมือที่กำลังเงินอยู่ พลังนับเงินเหรียญในมือ

เขามีเงินอยู่ในมือ 2 เหรียญ กับ 37 เซ็นต์

แต่ลูกหมาราคาตัวละ 50 เหรียญแน่ะ

แล้วเด็กชายก็หันไปเห็นแม่หมาตัวหนึ่ง มีลูกหมาอยู่ด้วย 5 ตัว

ตัวสุดท้ายต้องเป็นลูกหมาตัวเล็กที่สุด และไม่แข็งแรง

แล้วมันก็เดินไม่ค่อยถนัดด้วย เพราะขาของมันพิการ

เด็กชายชี้มือไปที่ลูกหมาตัวเล็กนั้น แล้วบอกเจ้าของร้านว่า “ผมเอาตัวนี้ครับ”

เจ้าของร้านตอบว่า “อย่าเอาตัวนี้ไปเลย มันตัวเล็ก แล้วก็ขาพิการด้วย”

แต่เด็กชายยังยืนยันที่จะเอาลูกหมาตัวนี้ให้ได้

เจ้าของร้านจึงตอบว่า “ถ้าเธอจะเอาตัวนี้ ฉันจะยกให้ฟรีๆ เลย”

เด็กชายทำหน้าไม่พอใจ พลังพูดว่า

“ก็ลูกหมาราคา 50 เหรียญไม่ใช่หรือ
ครับ”

เจ้าของร้านตอบว่า “ใช่สิ”

เด็กชายพูดว่า “งั้นตัวนี้ก็ต้องราคา
50 เหรียญเหมือนกันสิ”

พูดพลังแบมือแล้วยื่นเงินเหรียญที่มี
อยู่ให้คนขาย แล้วบอกว่า

“ผมให้ไว้แค่นี้ก่อน แต่สัญญาว่า จะเอาเงินค่าลูกหมามาจ่ายให้
สัปดาห์ละ 5 เหรียญจนกว่าจะครบ 50 เหรียญ”

เจ้าของร้านรับเงิน แล้วจับลูกหมาใส่กล่องให้เด็กชาย

แล้วก็ถามต่อไปอีกว่า

“ถามจริงๆ เอะ ทำไมเธอถึงอยากได้ลูกหมาตัวนี้”

เด็กชายยกขาทางเกงของเขาขึ้น ขาของเขาเล็ก และพิการ

พลางพูดว่า.... “เพราะว่าเราเหมือนกัน”

7) น้องชายของฉัน

ฉันเกิดในหมู่บ้านบนภูเขาที่ห่างไกลผู้คน แต่ทุกวันพ่อแม่ของฉันต้องพรวนดินในไร่น่ากลางแดดที่ร้อนระอุ ฉันมีน้องชายอยู่หนึ่งคนอายุน้อยกว่าฉัน 3 ปี วันหนึ่งฉันขโมยเงินของพ่อเพื่อไปซื้อผ้าเช็ดหน้าเหมือนกับที่เพื่อนๆ ของฉันมีกัน

จากนั้นพ่อก็รู้เรื่อง พ่อให้ฉันกับน้องคุกเข่าหันหน้าเข้าหากำแพง โดยที่ในมือพ่อมีก้านไม้ไผ่อยู่หนึ่งก้าน

“ใครขโมยเงินไป” พ่อดวด

ฉันกลัวมาก ไม่กล้าพูดอะไรออกไป
น้องชายฉันก็เช่นกัน

พ่อจึงเอ่ยขึ้นว่า

“ก็ได้ ในเมื่อไม่มีคนรับสารภาพก็ต้องโดนลงโทษทั้งคู่ล่ะ”

พ่อชูก้านไม้ไผ่ในมือขึ้น

ทันใดนั้น น้องชายของฉันก็ลุกขึ้นคว้าข้อมือของพ่อไว้....แล้วพูดว่า

“ผมเป็นคนขโมยครับ”

ก้านไม้ไผ่ก้านนั้นได้กระหน่ำลงบนหลังของน้องของฉันอย่างต่อเนื่อง

พ่อโกรธมาก พ่อตีน้องของฉันไม่หยุด จนพ่อหอบด้วยความเหนื่อยพ่อนั่งลงบนเก้าอี้ และตว่าน้องชายของฉัน

“ของคนในบ้านแกล้งเอง แกล้งขโมยได้ต่อไปแกล้งทำชั่วอะไรอีก แกล้งจะโดนตีให้ตาย ไอ้หัวขโมย”

คืนนั้น ฉันกับแม่กอดน้องชายของฉันไว้ หลังของน้องมีแผลเต็มไปหมด แต่เขาไม่ได้ร้องไห้แม้แต่บ่อย

กลางดึกคืนนั้น ฉันนอนร้องไห้เสียงดังและนานมาก น้องเอามือเล็กๆ ของเขามาปิดปากฉันไว้ แล้วพูดว่า

“พี่ครับ ไม่ต้องร้องไห้ะมันผ่านไปแล้ว”

ยังงั้นก็อดที่จะเกลียดตัวเองไม่ได้ที่ไม่มีความกล้าจะบอกความจริงกับพ่อ

หลายปีผ่านไป แต่เหมือนกับว่าเหตุการณ์นั้นเพิ่งเกิดเมื่อวานนี้เอง ฉันไม่อาจลืมคำพูดของน้องชายตอนที่เขาปกป้องฉันได้เลย

ตอนนั้นน้องของฉันอายุ 8 ปี ส่วนฉันอายุ 11 ปี... เมื่อตอนที่
น้องชายของฉันใกล้จบ ม.ต้น เขาได้รับการตอบรับจากโรงเรียนม.
ปลายว่าเขาสอบได้ ในขณะที่ฉันซึ่งใกล้จบ ม.ปลาย ก็ได้รับการตอบ
รับจากมหาวิทยาลัยของจังหวัดเช่นกัน

คืนนั้น พ่อได้นั่งคุยกับแม่อยู่ที่สวนหลังบ้าน

ฉันแอบได้ยินพ่อพูดว่า

“ลูกเราทั้งคู่เรียนดีเรียนดีมากนะ”

แม่ซึ่งนั่งเข้าน้ำตาอยู่ข้างๆ พ่อ ได้พูดว่า

“แล้วเราจะส่งเสียลูกทั้งคู่ได้อย่างไรในเมื่อเราก็ไม่ค่อยมีเงิน”

ทันใดนั้น น้องชายของฉันได้เดินเข้าไปหาพ่อ แล้วพูดว่า

“ผมไม่ต้องการเรียนต่อผมอ่านหนังสือมามากพอแล้ว”

พ่อเหวี่ยงมือตบลงที่แก้มของน้องของฉันฉาดใหญ่

“ทำไมถึงคิดโง่ๆ อย่างนี้ ต่อให้พ่อต้องไปเป็นขอทานข้างถนน พ่อก็
จะส่งแก่ทั้งคู่เรียนจนจบให้ได้”

คืนนั้นทั้งคืน พ่อได้เดินไปตามบ้านต่างๆ ทั่วทั้งหมู่บ้านเพื่อขอยืม
เงิน

ฉันค่อยๆ เอามือประคบแก้มบวมๆ ของน้องชายเบาๆ และคิดว่า

“ต้องให้น้องได้เรียนต่อไม่เช่นนั้นเขาคงไม่อาจหลุดพ้นชีวิตลำบาก
เช่นนี้ไปได้”

แต่ในขณะเดียวกัน ฉันก็ไม่อาจลืมนึกความคิดอยากจะเรียนต่อไป
ได้ใครจะรู้ได้

วันต่อมาในตอนเช้ามีด น้องชายของฉันได้ออกจากบ้านไปพร้อมทั้ง
เสื้อผ้าติดตัวเพียงไม่กี่ชิ้น และอาหารเพียงเล็กน้อยเพื่อประทังความ
หิว

ก่อนไปเขาได้ทิ้งข้อความไว้ใต้หมอนของฉัน ขณะนั้นกำลังหลับ

“พี่ครับ การจะเข้ามหาวิทยาลัยได้ ไม่ใช่ง่าย ๆ นะ ผมจะไปหา
งานทำ...แล้วจะส่งเงินมาให้พี่”

ฉันนั่งอยู่บนเตียง อ่านข้อความของน้องชายด้วยน้ำตานองหน้า
ฉันร้องไห้จนเสียงแหบแห้งไป

ตอนนั้นน้องของฉันอายุ 17 ปี ส่วนฉันอายุ 20 ปี

ด้วยเงินที่พ่อยืมมาจากคนในหมู่บ้าน รวมกับเงินที่น้องชายของฉัน
ได้รับเป็นค่าจ้างมาจากการทำงานเป็นกรรมกรแบกหามที่ทำเรือ
ฉันจึงสามารถเข้าเรียนมหาวิทยาลัยได้จนถึงปี 3

วันหนึ่งขณะที่ฉันกำลังอ่านหนังสืออยู่ในห้องพัก เพื่อนร่วมห้องของ
ฉันได้เข้ามาบอกว่า

“มีชาวบ้านคนหนึ่งมาหาเธอ...อยู่ข้างนอกนั่นะ”

ฉันเดินออกไปแล้วมองเห็นน้องชายของฉันยืนอยู่ ตัวของเขาเปราะ
เปื้อนไปด้วยฝุ่นปูนและทรายจากงานก่อสร้าง...

ฉันถามเขาว่า

“ทำไมไม่บอกเพื่อนพี่ไปว่าเป็นน้องชายพี่ล่ะ”

น้องชายของฉันตอบยิ้มๆ ว่า

“ก็ดูผมสิสกปรกมอมแมมออกอย่างนี้...ขึ้นบอกว่าเป็นน้องพี่ เพื่อนๆ
ก็จะได้หัวเราะเยาะพี่กันพอดี”

ฉันค่อยๆ เอื้อมมืออันสั่นเทาไปปิด
ฝุ่นให้น้อง และพยายามพูดด้วย
เสียงเครือๆ ในลำคอ

“พี่ไม่สนใจว่าใครจะพูดยังไง เธอ
เป็นน้องของพี่ ไม่ว่าเธอจะดูเป็น
อย่างไรก็ตาม”

จากนั้น น้องของฉันได้ล้วงบางอย่างออกมาจากกระเป๋าทางเกงเป็น
ก๊ีบหนึบผมรูปผีเสื้อ เขาติดก๊ีบให้ฉัน แล้วพูดว่า

“ผมเห็นสาว ๆ ในเมืองเค้าติดกัน ผมเลยอยากให้พี่ติดบ้าง”

ฉันหมดเรี่ยวแรงลงในทันที และตั้งน้องชายเข้ามาสวมกอดและ
ร้องไห้แล้วแล้วเล่าเป็นเวลานาน

ตอนนั้นน้องของฉันอายุ 20 ปี ส่วนฉันอายุ 23 ปี

วันที่ฉันพาแฟนหนุ่มของฉันมาที่บ้านเป็นครั้งแรก

ฉันสังเกตเห็นว่า หน้าต่างบ้านที่เคยแตกไป ได้ถูกซ่อมเรียบร้อย
แล้วเมื่อเข้าไปในบ้านก็เห็นว่าบ้านสะอาดขึ้นมาก หลังจากแฟน
ของฉันกลับไป ฉันพูดกับแม่ว่า

“แม่ไม่ต้องเสียเงินเพื่อทำความสะอาดบ้านกับซ่อมกระจก เพียง
เพราะหนูจะพาแฟนมาที่บ้านหรอกนะคะ”

แม่ยิ้ม แล้วพูดว่า

“แม่ไม่ได้จ้างหรอก...น้องชายลูกต่างหาก วันนี้เค้าขอเลิกงานเร็ว
เพื่อกลับมาทำความสะอาดบ้าน ลูกยังไม่เห็นมือน้องหรือหรอ
น้องโดนกระจกบาดตอนกำลังเปลี่ยนกระจกบานใหม่นะ”

ฉันรีบเข้าไปหาน้องที่ห้องนอนของเขา ฉันรู้สึกเหมือนถูกเข็มนับ
ร้อยเล่มทิ่มลงกลางใจเมื่อได้เห็นบาดแผลบนมือ ฉันจับมือน้องเอาไว้
อย่างเบาที่สุด

“เจ็บมากไหม” ฉันถาม

“ไม่เจ็บสักหน่อย พี่ก็รู้พี่ผมทำงานก่อสร้างนะ วันๆ มีหินตกมาใส่
เท้าผมเต็มไปหมด แต่มันก็ไม่ได้ทำให้ผมคิดเลิกทำงานหรอกนะ
และ...”

น้องชายของฉันทันยังพูดไม่จบประโยค แต่ก็ต้องหยุดพูด เพราะฉันทัน
หันหน้าเหินเขา น้ำตาไหลอาบหน้าของฉันทันอีกครั้ง

“เพราะพี่เป็นพี่สาวของผมนี่ครับ”

ตอนนั้นน้องของฉันทันอายุ 23 ปี ส่วนฉันทันอายุ 26 ปี

หลังจากนั้น ฉันทันก็ได้แต่งงานและย้ายเข้าไปอยู่ในเมือง หลายครั้งที่
สามีของฉันทันชักชวนให้พ่อแม่ของฉันทันย้ายเข้ามาอยู่ในเมืองด้วยกัน...
แต่ท่านทั้งสองก็ปฏิเสธ

ท่านบอกว่า ท่านเคยย้ายออกจากหมู่บ้านครั้งหนึ่ง แต่เมื่อออกไป
แล้ว ท่านไม่รู้จะทำอะไรดี จึงได้ย้ายกลับเข้ามาใช้ชีวิตในหมู่บ้าน
ตามเดิม

น้องชายของฉันทันก็ไม่เห็นด้วยกับการที่จะให้เขาและพ่อแม่ย้าย
ออกไปเขาบอกกับฉันทันว่า

“พี่คอยอยู่ดูแลพ่อและแม่ของสามีพี่ทางนั้นเถอะผมจะดูแลพ่อและแม่
ทางนี้เอง”

สามีฉันได้ขึ้นเป็นประธานของบริษัทของครอบครัว เราทั้งคู่อยากให้
น้องชายของฉันเข้ามารับตำแหน่งผู้จัดการบริษัท แต่น้องชายของ
ฉันก็ไม่รับตำแหน่งนี้ เขาขอเข้าทำงานในตำแหน่งพนักงานธรรมดา
วันหนึ่ง น้องชายของฉันต้องปีนบันไดขึ้นไปซ่อมสายเคเบิล และตก
ลงมาเพราะโดนไฟดูด เขาถูกรับหามส่งโรงพยาบาล ฉันและสามีรีบ
ไปเยี่ยมเขาที่โรงพยาบาล น้องชายของฉันขาหักต้องเข้าเฝือกที่ขา
ฉันโกรธมาก จึงดวดน้องไปว่า

“ทำไมถึงไม่ยอมรับตำแหน่งผู้จัดการ หา!!! ถ้าเป็นผู้จัดการก็จะได้
ไม่ต้องมาทำงานเสี่ยงๆอย่างนี้ ดูตัวเองซิ...เจ็บเจียนตายอยู่แล้ว
ทำไมถึงไม่ยอมฟังพี่บ้าง”

คำตอบจากปากน้องของฉันรวมถึงสี
หน้าเคร่งเครียด ยังยืนยันความคิด
เดิมของเขา

“พี่ลองคิดถึงพี่เขยสิครับ พี่เขยเพิ่งจะ
ได้เป็นประธาน ส่วนผมมันการศึกษาต่ำถ้าผมได้เป็นผู้จัดการ คง
จะมีเสียงนินทาว่าร้ายเต็มไปหมด”

น้ำตาปริมดวงตาของฉันรวมทั้งสามีของฉันด้วย

ฉันบอกกับน้องว่า

“แต่ที่เธอไม่ได้เรียนต่อก็เพราะพี่”

“ทำไมต้องพูดถึงเรื่องที่ผ่านไปแล้วยล่ะครับ”

น้องชายของฉันจับมือฉันไว้

ตอนนั้นน้องของฉันอายุ 26 ปี ส่วนฉันอายุ 29 ปี

เมื่อน้องชายของฉันอายุได้ 30 ปี

เขาได้แต่งงานกับผู้หญิงในที่ทำงานที่เดียวกัน ในงานแต่งงาน
ประธานในงานได้ถามน้องชายของฉันว่า

“ใครคือคนที่คุณรักที่สุดในชีวิตนี้”

น้องชายของฉันตอบอย่างไม่ลังเล “พี่สาวของผมครับ”

และเขาก็เล่าเรื่องราวที่แม้แต่ฉันยังจำไม่ได้

“ตอนผมอยู่โรงเรียนประถม โรงเรียนอยู่อีกหมู่บ้านหนึ่ง เราสองคน
พี่น้องต้องใช้เวลาถึง 2 ชั่วโมง เพื่อเดินไปเรียน...และเดินกลับบ้าน
วันหนึ่งในวันที่หิมะตกหนักผมทำถุงมือหายไปข้างหนึ่ง พี่สาวผมจึง
ได้ให้ถุงมือของเธอข้างหนึ่ง และเธอก็ใส่ถุงมือเพียงข้างเดียวเดิน
เป็นระยะทางไกล เมื่อเรากลับถึงบ้านมือเธอบวมแดงเพราะอากาศ
หนาวเธอไม่สามารถจับช้อนทานข้าวได้ด้วยซ้ำนับจากวันนั้น

ผมสาบานกับตัวเอง ว่าตลอดชีวิตของผม ผมจะดูแลพี่สาวของผมให้
ดีและจะทำดีกับเธอ”

เสียงปรบมือดังกึกก้องไปทั่ว สายตาทุกคู่ของแขกเหรื่อหันมาจับ
จ้องที่ฉัน คำพูดจากปากฉันออกมาอย่างยากลำบาก

“ในโลกใบนี้คนเดียวที่ฉันรู้สึกขอบคุณที่สุด คือน้องชายของฉันค่ะ”

ในวาระที่มีความสุขที่สุดเช่นนี้ น้ำตาได้รินไหลออกมาจากสองตา
ของฉันอีกครั้ง...

8) กุหลาบแดงช่อนั้น

ชายคนหนึ่งหยุดรถที่ร้านขายกระเช้าดอกไม้เตรียมจะส่งกระเช้า

ดอกไม้ทางโทรศัพท์ เพื่อให้ทางร้าน
โทรศัพท์ติดต่อร้านดอกไม้อีกเมือง
หนึ่ง ให้ส่งดอกไม้ไปอวยพรวันเกิด
แก่แม่ของเขา ที่อยู่ห่างออกไป
ประมาณสี่ร้อยกิโลเมตร เมื่อเขาลง
จากรถยนต์ เขาเห็นเด็กผู้หญิงอายุ
ราว 5 ปี นั่งร้องไห้อยู่ที่หน้าร้าน จึง

เข้าไปถาม “ร้องไห้ทำไมจะ มีอะไรให้ช่วยไหม”

เด็กหญิงตอบทั้งน้ำตาว่า “หนูอยากซื้อดอกกุหลาบสีแดงไปให้แม่ ดอกกุหลาบราคาดอกละห้าบาท แต่หนูมีเงินแค่บาทเดียวเท่านั้นเอง”

ชายคนนั้นยิ้มแล้วบอกว่า “ไม่เป็นไร เดี่ยวลุงจะซื้อให้หนูเอง”

แล้วเขาก็จ่ายเงินห้าสิบบาทซื้อกุหลาบสีแดงจำนวนสิบดอกให้แก่หนูน้อย แล้วถามว่า

“แล้วตอนนี้แม่ของหนูอยู่ที่ไหน หนูจะพาลุงไปหาแม่ของหนูด้วยได้ไหมล่ะ”

หนูน้อยตอบตกลง บอกว่าแม่ของหนูอยู่ที่ใกล้ร้านขายดอกไม้ชนิดเดียวเอง เดินไปเดียวเดียวก็ถึง

เด็กหญิงพาชายใจดี ผู้มีน้ำใจไม่ต้อออกจากร้าน เดินผ่านเข้าไปในวัดที่อยู่ใกล้ร้าน เข้าถึงศาลา ซึ่งมีศพที่เพิ่งจะเสียชีวิตมาไม่กี่วัน ตั้งอยู่

หนูน้อยหยิบดอกกุหลาบสีแดงช่อ นั้นเข้าไปกราบหน้าศพ ซึ่งมีรูปผู้หญิงยังสาวตั้งอยู่ แล้วร้องไห้สะอึกสะอื้น

ชายใจดีเดินกลับมายังร้านดอกไม้แห่งเดิม ด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก เขาบอกยกเลิกการสั่งดอกไม้ทางโทรศัพท์ที่เตรียมส่งไปให้แม่

แต่ซื้อกุหลาบช่อใหญ่ แล้วขับรถใช้เวลาห้าชั่วโมง ตรงไปหาแม่ของ
เขาซึ่งอยู่ห่างออกไปสี่ร้อยกิโลเมตรในคืนวันนั้นเอง.....

9) ที่ร้านขายข้าวแกง

ทุก ๆ วันระหว่างจันทร์ถึงศุกร์ ร้านข้าวแกงแห่งนี้จะมีคนทำงาน
ออฟฟิศมากมายมาทานอาหารเที่ยงกันในช่วงระหว่างเวลาเที่ยงถึง
ราวบ่ายโมงครึ่ง ด้วยเหตุที่สนนราคาที่ไม่แพงเกินไปสำหรับคนชั้น
กลางที่ทำงานในละแวกใกล้เคียง

ผมก็เป็นอีกคนหนึ่งที่พักท้องไว้กับที่นี่ เวลาผมแวะไปทานอาหาร
ผมก็มักได้ยินเรื่องราวมากมายจากผู้คนเหล่านี้ ไม่ซ้ำหน้าไม่ซ้ำเรื่อง
หลากหลายรสชาติ วันนี้ก็เป็นอีกวันหนึ่งลองดูซิครับว่ามีเรื่องอะไร
จากโต๊ะอาหารข้าง ๆ โต๊ะของผม

ไม่นานนักผมก็ได้ยินเสียง
แว่ว ๆ ของสุภาพสตรีสอง
คนด้านหลังทางซ้ายมือ
ผมชำเลืองมองดูก็เห็น
สุภาพสตรีอายุราว ๆ 25 ปี
สองคนต่างตัวในชุด

ทำงาน ดูเหมือนจะเป็นพนักงานของธนาคารใดธนาคารหนึ่งในย่าน

นั่น คนหนึ่ง ผมสั้น อีกคนผมยาว คนผมยาวนั่งลงก่อนแล้วเอ่ยปาก
ขึ้นว่า ใจเย็นๆ น่ายัย “น้อง” ทานไปคุยไปก็ละกันนะ น้ำเสียง
อ่อนโยนที่แสดงให้เห็นว่า เธอเอาใจใส่เพื่อนของเธอคนนี้มาก คนผม
สั้นเอ่ยตอบว่า โอเค โอเค ฉันเชื่อเธอ “นิด” เพราะมีแต่เธอแหละ ที่
ฉันกล้าคุยเรื่องในครอบครัวให้ฟัง สาวผมสั้นค่อยๆ บรรจงวางถาด
อาหารลง เธอเริ่มต้นทานอาหารไปอย่างช้าๆ พร้อมกับเอ่ยปาก
เล่าเรื่องของเธอดำเนินไปว่า

ฉันละทิ้งคุณสมบัติของฉันเสียเกิน หากฉันจะเอากระดาษมาเขียน
คุณสมบัติยอดเยี่ยมของสามีฉันละก็ เธอเอ่ย หน้ากระดาษหนึ่งคง
ไม่พอ กลับบ้าน คำ
แถมเอางานกลับมาอีก
ไม่ชอบดูละคร ดูแต่
เคเบิลทีวี เวลาดูก็หมุน
เปลี่ยนทุกช่อง ชอบทำ
บ้านให้รกไปหมด ไม่
เคยให้ความสนใจดูแล
ฉันเลย โอ๊ยฉันละเบื่อ ที่กับลูกน้องตัวเองละก็ ประคบประหงมยิ่ง
กว่าลูกอีก แฮ่

เธอถอนหายใจเสียงดัง หลังจากเล่าจบ เธอเอ่ยถามคู่หูคนสนิทต่อ
“นิด” เธอแต่งงานมาตั้งห้าปีแล้วมากกว่าฉันตั้งสามปี ทำไมไม่เห็น

บนเรื่องสามีของเธอเลย เธอคงมองโลกในแง่ดีมากเกินไปนะ ฉันอิจฉาเธอจังเลย

“นิต” สาวผมสั้นเอ่ยตอบว่า “น้อง” ฉันก็เคยเป็นอย่างเธอเหมือนกันเมื่อสองสามปีที่แล้ว วันหนึ่งฉันอัดอั้นมากจนทนไม่ไหว ฉันหยิบกระดาษออกมาแล้วระบายลงไปเลยว่า รายการความห่วยของสามีฉันเป็นอย่างไร เธอรู้ไหมว่า ฉันได้กี่ข้อ

“น้อง” รีบถามด้วยสีหน้าอยากรู้ อยากเห็น กี่ข้อละ

“นิต” ตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม สามสิบหกข้อ เท่ากับขนาดเอวของสามีฉันเลยละ

“น้อง” กลั้นหัวเราะไม่อยู่ ขำในปากกระเด็นออกมา โชคดีที่เธอทานคำไม่โต เธออุทานกลั้วเสียงหัวเราะว่า แหมเธอนี่ช่างเปรียบเทียบจริงๆนะ

“นิต” เล่าต่อ เย็นวันนั้นฉันตั้งใจว่า กลับบ้านแล้วฉันจะส่งรายงานชิ้นเอกให้สามีของฉันดู เพียงแต่ว่าฉันต้องไปงานศพลุงของฉันก่อน พอเลิกงานฉันก็รีบรุดไปงานศพของลุงฉัน ซึ่งอายุเพิ่งห้าสิบเอง คุณป้าฉันก็อายุห้าสิบเหมือนกัน ลุงฉันเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุรถยนต์คว่ำ ซึ่งถือว่าเป็นเหตุการณ์ที่ทุกคนไม่ได้คาดคิดมาก่อน ป้าฉันตกใจมาก เธอไม่เคยเตรียมใจสำหรับเรื่องนี้มาก่อน ฉันสนิทกับป้าฉันคนนี้มากเป็นพิเศษ เมื่อฉันไปถึงงานศพ ฉันก็ไปนั่งคุยกับคุณป้า เมื่อไปถึง

คุณป้าซึ่งมีสีหน้าเศร้าสร้อยอยู่ก็ตั้งใจที่พบหน้าฉัน เราสองคนนั่งคุยกันสักพัก คุณป้าก็หยิบกระดาษโน้ตสองสามแผ่นออกมา แล้วก็ส่งให้ฉันดู ฉันรับมาดูแล้วก็นั่งอ่านในกระดาษนั้น มีข้อความว่า

เธอบรรยายข้อความในกระดาษโน้ตของป้าเธอต่อ

ถึงสามีที่รัก วันนี้ทั้งวันฉันนึกถึงเธอตลอดเวลาสี่สิบสามปีที่เรายู่ด้วยกัน ฉันมักจะบ่นต่อว่าในข้อเสียของเธอมาตลอด จนกระทั่งถึงวันที่เธอจากไป เมื่อฉันมีโอกาสดูชีวิตคู่ของเรา ฉันพบว่าฉันได้มองข้ามสิ่งดีๆ ของเธอไปมากมาย

“นิด” เล่าด้วยเสียงสั่นเครือ เธอเอ่ยต่อว่า

ในกระดาษโน้ตนั้น คุณป้าของฉันบรรยายคุณความดีของลุงไว้ครบร้อยข้อ พอฉันอ่านจบ น้ำตาของฉันก็นองหน้า ป้าฉันเอ่ยกับฉันว่า ป้ารู้สึกเสียใจ ที่ไม่ได้เป็นผู้บอกสิ่งดีๆ เหล่านี้ ในระหว่างที่คุณลุงของหนูยังมีชีวิตอยู่ หลานอย่าทำพลาดแบบป้าอีกคนละ

ฉันนั่งฟังอยู่แล้วคิดตามไปว่า มีคนจำนวนมากที่เมื่อคนรักของตนจากไปแล้ว ค่อยบันทึกคุณ

ความดีของผู้จากไปลงที่หลุมฝังศพ หรือ จัดพิมพ์เป็นเอกสารอย่างดี

แต่ว่าผู้จากไปกลับไม่มีโอกาสอ่าน ซึ่งขณะที่เขามีชีวิตอยู่ กลับได้
ยินแต่สิ่งที่เป็นข้อบกพร่องของเขา คิดได้อย่างนั้น ฉันรีบดึงเอาลิสต์
รายการของสามีฉันออกมา แล้วฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เลิกงานศพ
แล้วฉันรีบกลับบ้านทันที พอเจอหน้า สามีฉันก็กระโดดกอดเขา
เลย เสร็จแล้วฉันก็ถือโอกาสสาธยายคุณความดีทั้งหลายของเขาว่า
มีอะไรบ้าง สามีฉันมีสีหน้าแปลกใจเล็กๆ แต่่ว่าทำที่เขาดูอ่อนโยน
มากขึ้น และเอื้ออาทรกับฉันขึ้นมาทันที ฉันเองก็เริ่มมีความรู้สึกที่ดี
ต่อเขามาก

หากเรารักใครแล้วเราบอกสิ่งที่ดีของเขาให้เขาได้ยิน เขาก็จะรักเรา
ตอบและบอกสิ่งที่ดีตอบกลับมา สามีฉันก็เผยความในใจถึงข้อดีของ
ฉันอีกมากมายที่ฉันไม่เคยรู้มาก่อน ตั้งแต่นั้นมาฉันก็เลิกคิดถึง
รายการจุดอ่อนของคนที่เรารัก ฉันคิดว่าเราควรจะรักเขา อย่างที่
เขาเป็นแหละ อย่าไปหวังให้เขาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่แตกต่าง
กับเราเลย

ความรักที่แท้จริงก็ไม่ต่างไปจากความรักที่ปราศจากเงื่อนไข คือ
การที่เรารักเขาแล้วไม่ได้ตั้งเงื่อนไขให้เขาเปลี่ยนแปลงอะไร จงรัก
เขาอย่างที่เขาเป็น แล้วจับจ้องในสิ่งที่ดีของเขาและยอมรับว่าไม่มี
ใครที่ดีสมบูรณ์แบบ เราก็จะมีความสุข เขาก็จะมีความสุข

“นิด” เล่าจบด้วยสีหน้าอึมเิบ “น้อง” ซึ่งนั่งฟังอยู่อย่างเงิบๆ
หยัน نداเธอมีน้ำตาคลอเบ้าอยู่ในมือเธอกำแน่นด้วยเศษกระดาษ

ลิสต์รายการที่บัดนี้ถูกเธอ ฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย อยู่ๆ “น้อง” เอ่ยขึ้นว่า ขอบใจมากจ๊ะ “นิด” จันว่าเรารับกลับออฟฟิศเถอะ จันอยากโทรหาสามีของจันหน่อย มีข้อดีของเขาอีกมากที่จันควรจะบอกเขา

แล้วคุณละเคยมองสิ่งดี ๆ ของคนที่อยู่เคียงข้างคุณบ้างหรือเปล่า?

10) เขียนไว้บนผืนทราย

มีเพื่อนสนิทสองคนที่กำลัง เดินทางอยู่กลางทะเลทรายเมื่อเดินทางไประยะหนึ่ง ก็เกิดการโต้เถียงกัน เพื่อนคนหนึ่งโกรธมากถึงกับดบหน้าเพื่อนอีกคนหนึ่ง เพื่อนคนที่ถูกดบหน้า ไม่ว่าอะไรสักคำเดียว แต่กลับเขียนข้อความไว้ที่พื้นทรายว่า...

“วันนี้เพื่อนรักของจัน ดบหน้าจัน” พวกเขาเดินทางกันต่อไป

จนกระทั่งพบแหล่งน้ำกลางทะเลทราย พวกเขาตัดสินใจอาบน้ำที่นั่น เพื่อนคนที่ถูกดบหน้าก็เกิดจมน้ำ โชคดีที่เพื่อนอีกคนช่วยชีวิตไว้ได้

เมื่อเขาหายตกใจจากการจมน้ำ เขาก็จารึกข้อความไว้ที่ก้อนหินไว้ว่า “วันนี้เพื่อนรักของฉัน ช่วยชีวิตฉันไว้”

เพื่อนคนที่ช่วยชีวิตเขาและตบหน้าเขารู้สึกแปลกใจใน การกระทำของเขา จึงเอ่ยปากถามว่า...

“ตอนที่ฉันทำร้ายเธอ ทำไมเธอเขียนลงบนพื้นทราย แต่ตอนนี้ทำไมเธอสลักลงบนหิน”

เพื่อนอีกคนยิ้มและตอบว่า

“เมื่อเพื่อนทำร้ายเรา เราควรจะเขียนลงบนพื้นทราย เพื่อให้สายลมแห่งการให้อภัยพัดมา และลบมันทิ้งไป แต่เมื่อมีความประทับใจเกิดขึ้น เราควรจะจารึกไว้ใน ศิลาแห่งความทรงจำจากใจ ศิลาแห่งความทรงจำจากใจ ซึ่งสายลมไม่อาจทำให้มันเลือนรางได้”

เรามีทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดีเข้ามาในชีวิตสิ่งที่ทำให้เรามีความสุขได้ คือให้จดจำแต่สิ่งดีๆและให้อภัยกับสิ่งไม่ดีที่เกิดขึ้น

“เราอาจเปลี่ยนแปลงชีวิตไม่ได้ แต่เราเลือกที่จะคิดให้ดีขึ้น”

11) นาฬิกาเรือนงาม

ณ ห้องนั่งเล่นของบ้านhurst ใต้ตะวันตกหลังหนึ่ง มีนาฬิกาเรือนงามเรือนหนึ่งประดับเด่นอยู่บนผนังของห้องนั่งเล่นนั้น เข็มนาฬิกาทั้งสามบนหน้าปัดนาฬิกาเรือนงามนี้ต่างภูมิใจในหน้าที่ของพวกตนที่ได้บอกเวลาอย่างเที่ยงตรงแก่เจ้าของบ้านและผู้มาเยือนมาโดยตลอด

วันหนึ่งเจ้าเข็มวินาทีสีแดงสดรูปร่างเพรียวบางรู้สึกเหนื่อยหน่ายกับภาระหน้าที่ของตัวเองที่ต้องตรากตรำเดินอยู่บนหน้าปัดตลอดเวลาอย่างเหน็ดเหนื่อย ในขณะที่ในวันหนึ่ง ๆ เจ้าเข็มสั้นและเจ้าเข็มนยาวไม่ค่อยได้เดินสักเท่าไรเลย เจ้าเข็มวินาทีจึงรู้สึกว่ามันถูกเอารัดเอาเปรียบอย่างมาก จึงโวยวายออกไปว่า

“ข้าทนไม่ไหวแล้วนะ พอทีเถอะ ข้าเหนื่อยเหลือเกินกับการทำหน้าที่ของข้า พวกเจ้าเอาเปรียบข้า ข้าไม่เคยได้พักอย่างพวกเจ้าบ้างเลย ข้าไม่อยากเดินอีกต่อไปแล้ว พวกกันที”

เมื่อได้ฟังดังนั้น เจ้าเข็มสั้นจึงบอกกับเจ้าเข็มวินาทีไปด้วยเสียงอันแหลมเล็กว่า

“โอ๊ะ.....โอ!! โอ ๆ ๆ ๆ เจ้าเข็มวินาทีเอ๋ย เจ้าหาว่าพวกข้าเอาเปรียบกันหรือ? เจ้าจงมองดูรูปร่างของข้าสิ อ้วนอ้วนอ้วนและยังตัวสั้นเตี้ยแถมข้ายังมีหัวที่โตมากอีกต่างหาก ข้าต้องแบกหัวหนัก ๆ นี้ไว้ตลอดเวลา

เลยกว่าข้าจะเดินได้แต่ก้าวนี้ช่างยากลำบากกว่าเจ้าเป็นไหน ๆ แล้ว
อย่างนี้เจ้าจะมหาว่าข้าเอาเปรียบเจ้าได้อย่างไรกัน”

เจ้าเข้มยวาก็กล่าวเสริมว่า “เจ้าเข้มวินาที่เฮ้ยเจ้าคงไม่รู้หรอกนะว่า
ข้าแอบอิจฉาเจ้าที่เจ้ามีรูปร่างเพรียวบางสามารถเดินได้อย่าง
คล่องแคล่วและมีสีแดงสดใสสะอาดตาเช่นเจ้านี้ ผิดกับข้าที่ตัวดำ
และหนาเทอะทะ”

“ไม่จริง พวกเจ้าโกหกไม่ต้องมาหลอก
ข้าซะให้ยากบอกว่าข้าดีอย่างนั้นอย่างนี้
ทำไมไม่มาเป็นข้าดูบ้างล่ะ ข้าจะได้
พักผ่อนเสียที” เจ้าเข้มวินาที่กระแทก
เสียง

เจ้าเข้มนาฬิกาทั้งสามจึงสลับหน้าที่กัน โดยที่เจ้าเข้มสันทำหน้าที่
แทนเจ้าเข้มยวาท ในขณะที่เจ้าเข้มยวาททำหน้าที่แทนเจ้าเข้มวินาที่
ส่วนเจ้าเข้มวินาที่ได้แต่นอนดูเพื่อน ๆ เดินตามหน้าที่ใหม่ มั่นใจ
มากที่ไม่ค่อยได้เดินสักเท่าไรเพราะมันทำหน้าที่แทนเจ้าเข้มสัน

ทันใดนั้นเจ้าของบ้านที่กำลังนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นก็เกิดความ
ประหลาดใจมากที่เห็นนาฬิกาเรือนงามบนผนังเดินผิดปกติ

กิ๊ก...กิ๊ก.....กิ๊ก.....

เจ้าเข้มนวนาทิสะดั่งเฮือกเมื่อรับรู้ถึงการสั่นสะเทือนของนาฬิกา

“โอ๊ย..... เกิดอะไรขึ้นเนี่ย?” เจ้าเข้มนวนาทิจถามขึ้น

“ແ่แล้ว..... พวกเราไม่มีประโยชน์อีกต่อไปแล้วหรือนี้ ทำไมเขาถึงยกนาฬิกาที่เราอยู่ลงจากผนังเสีย? เราจะทำอย่างไรดีล่ะที่นี่”

เจ้าเข้มนั้พุดด้วยเสียงอันสั้นเครือ

“เมื่อพวกเราต่างไม่ได้ทำตามหน้าที่ของตน นาฬิกาเรือนนี้ก็ไม่สามารถบอกเวลาได้อย่างแม่นยำเหมือนเดิมได้อีกแล้ว เจ้าของบ้านเขาคงเห็นว่าเราคงหมดประโยชน์แล้วละ แต่ข้าว่ามันคงไม่สายเกินไปนะ ที่พวกเราจะทำให้นาฬิกาเรือนที่เราอยู่นี้มีคุณค่าขึ้นอีกครั้ง โดยที่เราต้องทำตามหน้าที่ของแต่ละคนตามเดิม” เจ้าเข้มนยาวบอก

“ข้าผิดไปแล้ว เพราะข้าคนเดียวทำให้พวกเราหมดคุณค่าไป”

เจ้าเข้มนวนาทิจพุดด้วยความสำนึกผิด แล้วเจ้าเข้มนนาฬิกาทั้งสามก็กลับมาทำหน้าที่ของพวกตนตามเดิม เมื่อเจ้าของบ้านเห็นว่านาฬิกาเรือนงามของเขาสามารถบอกเวลาได้ตามปกติแล้ว

เขาจึงนำนาฬิกาเรือนนั้นไปแขวนที่ผนังห้องนั่งเล่นตามเดิม เจ้าเข้มนนาฬิกาทั้งสามก็เดินบนหน้าปัดนาฬิกาเรือนงามตามหน้าที่ของพวกตนอย่างมีความสุข

12) ยางลบบนดินสอ

บางครั้งเราก็มองข้ามสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ไป

เพียงเพราะใช้เวลาสั้น ๆ ในการตัดสินใจสิ่งนั้นว่า “ไร้สาระ”

หลายวันก่อน เพื่อนคนหนึ่งถามผมว่า

“ทำไมต้องมียางลบอยู่บนหัวดินสอ ?”

ผมไม่ได้สนใจและใส่ใจกับคำถามนั้นสักเท่าไร

เพียงแค่รู้สึกว่าเป็นคำถามที่ไม่มี
สาระอะไรเสียเลย

แต่ก็อดไม่ได้ที่จะตอบเล่น ๆ ไปว่า

“ก็คงมีเพื่อความสะดวกมั้ง หรือไม่ก็
ช่วยให้คนขี้ลืมที่ชอบวางยางลบไม่

เป็นที่เปื้อนทาง ได้มียางลบใช้มั้ง”

เพื่อนของผมก็อมยิ้ม ก่อนที่จะตอบผมสั้น ๆ ว่า “ไม่ใช่”

“อ้าว...งั้นเป็นเพราะอะไรล่ะ ?” ผมอดที่จะถามไม่ได้

ก็เพราะว่า **“คนเราสามารถทำผิดกันได้”**

ผมหนึ่งไปครู่หนึ่งหลังจากได้ยินคำตอบ และปล่อยให้เจ้าของคำถาม
เดินจากไปโดยที่ไม่ได้อธิบายอะไรมากไปกว่าคำตอบสั้น ๆ ของเขา
เท่านั้น

คำถามของเพื่อนที่ผมเคยมองว่ามันไร้สาระกลับทำให้ผมได้เก็บมา
คิดแทบทุกขณะที่สมองว่าง

เย็นวันนั้น ผมจึงหยิบโทรศัพท์เขียนข้อความส่งถึงเพื่อน ๆ ด้วย
ประโยคที่ซ้ำกัน...

“ทำไมต้องมียางลบอยู่บนหัวดินสอ ?”

เพราะคนเรามีสิทธิ์ทำผิดกันได้

.....

และจงจำไว้ว่า...เราไม่ควรใช้ยางลบให้หมดก่อนดินสอ

เพราะนั่นอาจหมายความว่า

เรากำลังผิดซ้ำ ๆ จนความผิดนั้นอาจสายเกินแก้

13) อุปสรรคที่ขวางทาง

ในยุคโบราณมีหินผาดกลิ้งมาขวางถนนเส้นหนึ่ง เมื่อพระราชามาพบเข้าจึงช้อนพระองค์อยู่ เพื่อคอยดูว่าจะมีใครมาเอาหินใหญ่ก้อนนั้นออกไปจากทาง

เมื่อเสนาบดีในราชสำนักของพระองค์และพ่อค้าผู้ร่ำรวยผ่านมาก็เพียงแต่อ้อมหินผาก้อนใหญ่นั้นไป

พวกเขากล่าวตำหนิพระราชาดังนั้นนานาที่พระองค์ ไม่ใส่พระทัยที่จะดูแลทางนั้นให้ดี แต่ก็ไม่มีใครทำอะไรที่จะเอาหินนั้นออกไปให้พ้นทาง

จนกระทั่งชาวบ้านคนหนึ่งแบกผักกอกใหญ่ผ่านมา เมื่อเขาเดินมาถึงหินผานั้น เขาก็วางสัมภาระลง แล้วพยายามที่จะขยับก้อนหินนั้นให้พ้นทาง หลังจากทั้งผลักทั้งดึงหินก้อนนั้น

ในที่สุดเขาก็ทำสำเร็จ เมื่อเขาหยิบสัมภาระของเขาขึ้นมา ก็เห็นถุงเงินวางอยู่ตรงจุดที่ก้อนหินผาเคยอยู่ ในถุงนั้นมีเหรียญทองและจดหมายจากพระราชานี้เขียนไว้ว่า “ทองในถุงนั้นเป็นของผู้ที่เอาหินผาออกไปจากถนน”

ชาวบ้านคนนั้นได้เรียนรู้บทเรียนที่ไม่เคยได้รู้

**ทุก ๆ อุปสรรคที่กีดขวางทางนั้น จะมอบโอกาสที่เราจะดีขึ้น
ให้กับเรา**

14) ฉันซื้อโอกาส

ที่เมืองหนึ่งของประเทศกรีก เคยมีรูปปั้นแกะสลักตั้งอยู่ใจกลางเมือง แต่ปัจจุบันนี้รูปปั้นนี้ไม่เหลือแม้แต่ซาก แต่แผ่นที่จารึกที่บรรยายเกี่ยวกับรูปปั้นยังคงเหลืออยู่ คำบรรยายเขียนไว้ในรูปแบบการสนทนาระหว่างรูปปั้นกับคนที่เดินผ่านไปมา

“รูปปั้นเอ๋ย ท่านชื่ออะไร”

“ฉันชื่อโอกาส”

“ใครเป็นคนแกะสลักท่านขึ้นมา”

“ช่างแกะสลักชื่อ ลีซีปัส”

“ทำไมท่านจึงยืนเขย่งเท้า?”

“เพื่อบ่งบอกว่าฉันอยู่เพียงชั่วครู่ชั่วยาม”

“แล้วทำไมที่เท้าของท่านจึงมีปีก”

“เพื่อแสดงให้เห็นว่าฉันจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว”

“แต่ทำไมผมด้านหน้าของท่านจึงยาวอย่างนี้”

“ก็เพื่อให้คนที่พบฉัน จะได้จับฉวยไว้ได้ง่าย”

“แล้วทำไมหัวด้านหลังของท่านจึงล้าน ไม่มีผมแม้แต่เส้นเดียว”

“ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า เมื่อฉันผ่านไปแล้ว ก็ยากที่จะจับฉันได้ใหม่”

จริงด้วย ทางด้านหน้าของ “โอกาส” มีผมยาวแต่ด้านหลังล้านเกลี้ยง เพราะเมื่อปล่อยให้ “โอกาส” ผ่านไปแล้ว ก็ยากที่จะจับยึดมันกลับมาได้อีก

“โอกาส” จึงเตือนเราทุกคนว่า “อย่ามาต่อว่าฉัน ว่าฉันไม่เคยมาเยี่ยมกราย เพราะบ่อยครั้งเหลือเกินที่ฉันมาเคาะประตู แต่เธอกลับไม่อยู่บ้าน ทุกวันฉันยืนรออยู่ที่หน้าบ้านเธอ เรียกให้เธอตื่น ให้ขยัน แข็งแรง ให้รีบตัดสินใจ ให้ลงมือทำ ให้ออกแรง ให้สู้ เพื่อจะได้มาซึ่งชัยชนะและความสำเร็จ

จงอย่าปล่อยให้ฉันผ่านไป เธอจะได้ไม่ต้องนั่งเสียใจในภายหลัง ที่ฉัน “โอกาส” ผ่านมา แต่เธอไม่รู้จักรับฉวย”

15) เวลาของใครถูก

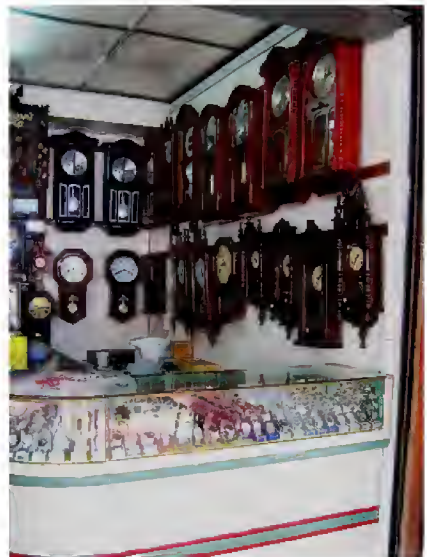
มีชายหัวหน้าคนงานคนหนึ่งทำงานที่โรงงาน ทุกเช้าระหว่างทางที่เขาไปทำงาน เขาก็จะผ่านร้านนาฬิกา เขาก็จะหยุดที่ร้านและตั้งเวลาที่นาฬิกาข้อมือของเขาและเดินต่อไปเพื่อไปทำงาน

เขาทำเช่นนี้ทุก ๆ วัน เจ้าของร้านนาฬิกาก็สงสัยอยากรู้ว่าทำไมเป็นเช่น นั้น วันหนึ่งเมื่อชายคนนั้นมาหยุดที่หน้าร้าน

เขาก็เลยถามว่า “คุณทำอะไรนะ”

ชายหัวหน้าคนงานตอบว่าเขาเป็นหัวหน้าคนงานของโรงงานแห่งหนึ่ง

ทุก ๆ วันเขาก็จะต้องทำหน้าที่ในการสั้นกระดิ่งเพื่อให้สัญญาณบอก ว่า ถึงเวลา 5 โมงเย็นเป็นเวลาเลิกงานของวันนั้นแล้ว

เขาต้องการความเที่ยงตรงในเวลานั้นมาก ดังนั้นทุก ๆ วัน เขาก็จึงต้องมาที่นาฬิกาเรือนใหญ่ของร้านนี้และปรับเวลาที่นาฬิกาข้อมือของเขาให้ตรงกับนาฬิกาเรือนนี้

เจ้าของร้านนาฬิกาก็หัวเราะ และพูดว่า

“จริงๆแล้วเมื่อผมได้ยินสัญญาณจากโรงงาน ผมก็รีบกลับไปตั้งเวลา
ของผมเช่นกัน”

16) ถ้าพวกเรายังอยู่ในรถคันนั้น

มีคู่รักคู่หนึ่งนั่งรถเมลที่กำลังตรงไปยังเมืองในหุบเขา มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่ได้ลงกลางทาง หลังจากที่พวกเขาได้ลงแล้ว รถเมลก็วิ่งต่อไป แต่เพียงไม่นานก็มีหินก้อนขนาดมหึมา ได้ตกลงมาจากที่สูงมาก และทับรถเมลคันนั้นพังยับเยิน

ทุกคนที่อยู่ในรถในเวลา
นั้นเสียชีวิต ทั้งหมด
คู่รักคู่นั้นเมื่อได้เห็น
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก็
พูดขึ้นว่า

“ถ้าพวกเรายังอยู่ในรถคันนั้นก็ดีนะซิ!”

คนส่วนใหญ่น่าจะคิดว่า “ยังดีนะที่เราลงจากรถก่อน!” แต่คู่รักคู่นี้กลับพูดสิ่งที่ต่างจากคนส่วนใหญ่ คุณคิดว่าเพราะอะไร?

....คำตอบก็คือ.....

ถ้าพวกเขายังคงอยู่และไม่ได้ลงจากรถ รถเมล์คันดังกล่าวก็จะ
ไม่ต้องหยุดรถเพื่อพวกเขา และจะขับเลยตำแหน่งที่หินถล่ม
ลงมา!!

ในชีวิตของพวกเขา นั้น ให้ลองมองด้วยมุมมองที่ต่างจากของ
ตัวเองและพยายามเข้าใจและช่วยเหลือผู้อื่นมากขึ้น

อย่าได้ใช้ชีวิตอย่างขาดสติและเนยเมย และอย่าทำเพื่อตัวเอง
เพียงอย่างเดียวอีกต่อไปเลย

17) ไม่ถูกใจทุกคน

วันนี้อากาศดี อาแปะจึงออกไปตก
ปลา ตกมาได้ 5 ตัว

ระหว่างทางกลับบ้าน

เจอเพื่อนคนที่ 1 จึงแบ่งปลาให้ 1 ตัว

เพื่อนบอกขอบคุณและดีใจมากกำลัง
อยากได้ปลาซักตัวอยู่พอดี

เจอเพื่อนคนที่ 2 จึงแบ่งปลาให้ 1 ตัว

เพื่อนบอกไม่เอาแต่ก็ขอบคุณ

เจอเพื่อนคนที่ 3 จึงแบ่งปลาให้ 1 ตัว

เพื่อนบอกไม่เอา แถมยังบอกว่าเอามาให้ข้าทำไม ข้าไม่ชอบกินปลา

เจอเพื่อนคนที่ 4 จึงแบ่งปลาให้ 1 ตัว

เพื่อนรับปลาไปแต่เขี่ยปลากลับมาด้วยความโมโห

และบอกว่าอย่ามาตุกข้าว่าไม่มีปัญญาจับปลากินเอง!!!

**เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า แม้เราจะทำแต่สิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์ ก็
อาจจะไม่เป็นที่ถูกใจของใครบางคนก็เป็นไปได้**

จัดทำโดย

คริสตจักรของพระคริสต์ ออนไลน์

www.facebook.com/churchofchristonline

